

In vendar — ali naj razodene to svoje sveto prepričanje, ali naj izpregovori usodno besedo, ki mu vzame zlato prostost, uniči blaženo možnost snovanja in ustvarjanja in z njo vsebino življenja?

Križali so se mu preudarki, borili se za težko odločitev — sodnik pa je vanj upiral svoje drobne oči, in zdelo se je umetniku, da postajajo drobnejše in drobnejše, in so ga boleli pogledi, kakor da mu stikata dve dolgi igli po skritih kotih možganov.

Mukotrpen vzdih se je izvil umetniku iz prsi in k nebu, vzdih in prošnja za rešitev iz groze teh dvomov in skrbi.

In nebo se ga je usmilo in mu poslalo pomoč.

Zališal je glas — od daleč, od daleč je prihajal in bolj in bolj se je bližal — začutil je na rami roko in razločil, da je glas žene.

„Gvidon, Gvidon, zbudi se! Kaj se ti sanja, sirota, da tako ječiš? Nemara ti je škodila snočnja večerja: salata brez olja, koruza brez zabele. — Bog se nas vendar usmili!“

Gvidon Kodrin se je zbudil in spoznal, da je bilo vse le sen — razprava in strah pred ječo sen, pa tudi sijajne cene slik, očarljiva klobasa in blagostanje le sen in pena. In ni vedel, ali se naj veseli, ali naj žaluje, da je tako, in preko duše mu je kakor spomin in le za hip šinilo bridko vprašanje: Ali je treba umetnosti ali ne? ... Ali je sploh česa treba? ... Ali je treba ljudi? ...

Fl. Golar:

Pesemca o kosu.

Kos je bil pri dečli v svatih,
to sta, to sta se ljubila!
Vse mu čare je odkrila
v lepih uricah in zlatih.

Snubil, pel je in poljubljal
njeno pazduho in tilnik,
in smehljal se je nasilnik,
ko nedolžnost je poljubljal.

Črna mu sedaj je duša,
kakor suknjica je črna, —
pesemca je le srebrna,
kadar svoje dekle skuša.